

PREZENTACE

pro vyšetřovací komisi parlamentu k arbitráži ČR se CME

Vážený pane předsedo, vážené kolegyně, vážení kolegové,

předstupuji z vlastní iniciativy před tuto Komisi, abych vás seznámil s informacemi o působení investiční skupiny Ronalda Laudera v České republice, o vývoji vztahů mezi touto skupinou a televizí Nova a také o krocích českého státu a jeho orgánů vůči této skupině. Zejména půjde o informace, vztahující se k arbitrážím, které CME vedlo proti České republice. O okolnostech sporu a jeho pozadí vím asi nejvíce v této zemi a skupina, kterou jsem reprezentoval shromáždila z povahy své podnikatelské činnosti daleko největší počet relevantních informací.

Přesto musím s lítostí upozornit, že je to poprvé od zahájení arbitráží proti České republice, kdy mám možnost tyto, pro vývoj arbitrážních sporů kdysi potenciálně významné, ne-li rozhodující, informace prezentovat. Obhajoba českého státu mne v arbitráži nepřizvala ani jako svědka ve svůj prospěch. Důvody budou jasné z další části mého vystoupení. Skupina televize Nova vytrvale nabízela mnohé informace a dokumenty k obhajobě České republiky, naše snahy však byly příslušnými činiteli státu a právní kanceláří, pověřenou obhajobou českého státu většinou ignorovány. Naopak, jak upozorním později, orgány českého státu aktivně spolupracovaly při zmrazení některých klíčových důkazů, které mohly přispět k úspěchu obhajoby České republiky.

Úvodem, prosím, dovoluji několik metodických a terminologických poznámek:

- bude-li to nutné, budu o sobě hovořit neosobně, třeba jako o dr.Železném
- termínem „Lauderova skupina“ míním CME a ČNTS, aniž bych odlišoval
- CEDC vždy znamená CEDC Management Services GmbH
- CME budu pro jednoduchost užívat ve středním rodu, tedy „to CME“
- ČNTS budu pro jednoduchost užívat v ženském rodu, tedy „ta ČNTS“
- držitele licence TV Nova budu občas nazývat jen CET, bez 21 a s r.o.
- budu-li hovořit o Radě, pak tím samozřejmě míním RRTV ČR

Prosím také, abyste na chvíli zapomněli na to, co jste v průběhu čtyř let o sporu televize Nova s Ronaldem Lauderem četli, co bylo v médiích prezentováno o arbitrážích CME proti českému státu. Prosím rovněž, abyste k informacím, které uvedu, přistupovali naprosto chladně a bez předpojatosti. Víím, že po největší propagandistické kampani v dějinách České republiky to není lehké. Uvedu několik tezí, které se později pokusím doložit a které, alespoň na některé z vás, možná teď budou působit troufale:

- **arbitráž**, vedená CME proti českému státu **byla** pro Českou republiku **neprohratelná**
- investice Lauderovy skupiny do českého mediálního prostředí byla nejlepším obchodem této skupiny, a to i když nebudeme brát v úvahu miliardy „vydělané“ v arbitrážích
- Lauderova skupina nikdy neměla v postkomunistických zemích tak loajálního partnera jako Železného
- CET 21 a Železný v roce 1999 jen bránili licenci a české zákony v okamžiku, kdy jim nic jiného nezbyvalo
- Rada neudělala Lauderově skupině nic nekalého, naopak na hranici zákonnosti byla její benevolence vůči ČNTS a CME
- parlament CME nijak nepoškodil; nová zákonná úprava, platná od 1.1.1996, byla standardní, logická a týkala se všech provozovatelů, nebyla tedy diskriminační. Zásady novely byly v souladu se zákonodárstvím Evropské unie, o čemž svědčí i to, že přežily harmonizaci s právem EU
- mnohé kroky České republiky, které Lauderova skupina v arbitráži napadala, hodnotila naopak v době jejich přijetí pro sebe jako příznivé, s nadšením je vítala a podnikatelsky je náležitě využívala
- arbitráž byla prohrána záměrně, zřejmě řízeným podvodem nebo dokonce rozsáhlým spiknutím osob z Lauderova okruhu a spolupracujících úředníků České republiky

Úvodem mi rovněž dovoluete připomenout několik nesporných skutečností, které vám, kteří jste po čtyři roky četli náš tisk a dívali se na Českou televizi budou také znít nezvykle:

Ani CET 21, ani dr. Železný nebyli účastníky arbitrážního sporu ve Stockholmu. Neúčastnili jsme se jednání arbitráže ani přípravy obhajoby. Doktor Železný nebyl přizván Českou republikou ani jako svědek. Přesto, že dr. **Železný nebyl účastníkem řízení**, byl i ve výroku hrubě osočen. Bylo společným cílem CME a jistých českých politických, stranických a vládních kruhů vtáhnout CET 21, ale zejména dr.Železného do propagandistického dopadu arbitráže. Věděly totiž, že vzhledem k vyloučení z arbitráže se ani CET, ani dr.Železný nemohou bránit jakýmkoli nařčením či podvrženým důkazům.

Nebyl, ani to nemohl být dr. Železný, kdo prý sám zlovolně přerušil spolupráci se servisní organizací ČNTS. V CET 21 platilo pravidlo, zakotvené ve společenské smlouvě, o spolurozhodování menšiny, kterou zastupoval vždy jiný jednatel, než dr.Železný. Bez souhlasu vždy d v o u jednatelů nebylo možné schválit jakékoli rozhodnutí. Dr. Železný tedy nemohl žádné rozhodnutí o přerušení spolupráce sám přijmout.

I po odvolání dr.Železného z funkce generálního ředitele ČNTS v dubnu 1999 dostávala Lauderova skupina nadále téměř 100 procent výnosu televize Nova. Nikým nebyla na ničem krácena. Nikdo ovšem v tom okamžiku netušil, to se provalilo až v září stejného roku, že **CME už nejde o peníze, ale pro změnu o získání licence**. Té licence, **kteřou předem**, aniž ji vlastnilo, už **prodalo** v rámci obchodu s SBS. Při prodeji celé CME ji **bezostyšně zahrnuje do svého majetku**, který nabídlo k odkoupení. A také té licence, kterou už po mnoho let mohlo CME vlastnit, ale kterou ze zjištěných důvodů kdysi zhrdlo a odmítlo, jak doložím později. Pokud by se CME nepokoušelo o pirátské vysílání a nesnažilo se zmařit kontrolu CET 21 nad vysíláním, byla ČNTS dodnes servisní organizací Novy.

Arbitráž, kterou CME vedlo v Amsterdamu osobně **proti dr.Železnému, skončila zamítnutím** jakýchkoli náhrad škody, kterou ve výši přes 500 miliónů dolarů nárokovala Lauderova skupina. Jen díky technické a nepodstatné chybě, která se týkala staré kupní smlouvy jedné společnosti z roku 1996 arbitráž současně zrušila tuto kupní smlouvu a zavázala obě strany vrátit si navzájem tak zvané plnění. Jedině z tohoto „technického“ titulu, který nijak nesouvisel se sporem z roku 1999, vznikl závazek pro doktora Železného vrátit kupní cenu, která díky úročení mezitím narostla na 860 miliónů korun. Stejně tak ale vznikl závazek na straně CME vrátit akcie. Mimochodem, dr.Železný musel vracet sám celou cenu i úroky přesto, že podstatnou část peněz původně předal jako broker celé operace dalším účastníkům, svým společníkům v CET 21. Na tomto závazku se po více než rok CME snažilo propagandisticky a také pomocí nekonečných trestních kauz likvidovat dr.Železného.

Co pro úspěch v arbitráži potřebovalo CME prokázat?

CME, jeho vlastníci i management si velmi rychle uvědomili, po podnikatelské katastrofě, kterou mimo televizi Nova a v mnohem menší míře mimo slovenskou Markýzu, zažívali v jiných zemích Střední a Východní Evropy, že musejí televizní podnikání prodat. Jinak riskují nenávratné poškození pověsti Ronalda Laudera, které by mohlo ovlivnit i úspěch kosmetického impéria Lauderovy rodiny.

Navíc R.Lauderovi a dalším činitelům CME v tu dobu hrozilo soudní napadení ze strany akcionářů za špatné hospodaření, a také pro uvedení v omyl a záměrné klamání na burze. Celý princip podnikání CME v České

republike totiž vycházel z dvojakého přístupu. Zatímco navenek se CME tvářilo jako držitel licence, jako provozovatel vysílání a takto prezentovalo svojí pozici i na burze Nasdaq, uvnitř České republiky se obratně vyhýbalo regulaci a ponechávalo veškerou odpovědnost vůči Radě na vlastnícih CET 21. Nemuselo tak reportovat na burze žádné správní řízení, ani další regulační opatření. Čerpalo prostřednictvím ČNTS téměř 100% výnosů televize Nova, ale současně nebylo na burze poškozováno rozhodnutími Rady. **Televize Nova** jen v roce 1998 **vyprodukovala** zisk přes **58 miliónů dolarů**. Z toho ovšem společnost **CET 21 dostávala** garantovaně směšných **100 000,- Kč** měsíčně.

Takové bylo uspořádání, které v roce 1993 přijal americký investor, který však, pokud vůbec investoval, pak prostřednictvím německé společnosti CEDC Management Services GmbH. Americkým partnerům vadilo dohodnuté uspořádání snad jen krátkou chvíli, pokud vůbec. A to do veřejného úpisu akcií CME. Pak pochopili, jak výhodné toto uspořádání je. Proto odmítali možnosti vstupu do majoritní pozice v CET 21. Jediné, co jim snad na uspořádání vadilo, bylo, že si podle licenční podmínky 17 museli nechávat schvalovat změnu vlastnické struktury ČNTS Radou. Tato podmínka byla ovšem více než vyvažována úžasnou výhodou vložení užití licence do nelicencované společnosti ČNTS, výhodou, která byla na pokraji zákonného uspořádání.

Je třeba připomenout ještě dvě okolnosti. Že s tímto právně nestabilním a problematickým uspořádáním neměl nic společného dr.Železný, který v té době nebyl vůbec, dokonce ani minoritním, společníkem CET 21 ani ČNTS. A navíc okolnost, že toto uspořádání přijal tehdejší investor ze CEDC vědomě a dobrovolně, včetně licenční podmínky 17.

Ani v dějinách televize nebyvalý nástup a následný finanční úspěch televize Nova nemohl zabránit kolapsu Lauderova televizního podnikání ve Východní a Střední Evropě. Jedině Nova reálně vydělávala, a to opravdu hodně. Proto se **Ronald Lauder** v roce 1998 **pustil do riskantního prodeje** CME a jak se až 7. 9. 1999 prozradilo na tiskové konferenci kupujícího, tedy SBS, v Curychu, **neváhal** pro dosažení vysoké ceny 640 miliónů dolarů vše vsadit na jednu kartu a **do obchodu zahrnout i licenci** na vysílání televize Nova, **kteřou nevladnil**. Slíbil ji jako součást prodávaného majetku a pak ji nebyl schopen včas dodat. Proto prezident kupující společnosti SBS Lindscoq na oné tiskové konferenci v Curychu celou tuto záležitost prozradil a oznámil, že vzhledem k nesplnění příslibu ze strany CME dodat v rámci prodávaného majetku i licenci Novy, SBS odstupuje od koupě.

R.Lauder ovšem původně věřil, že má do podpisu konečné kupní smlouvy s SBS dost času na to, aby majoritu v licencované společnosti od Železného koupil. **Poslední písemná nabídka** z dubna roku 1999 dr.Železnému zněla: za 60 procent CET **135 miliónů dolarů**, což v tehdejším

kursu byly **3,5 miliardy** korun. **Železný bláznivě odmítl** a hrubě podcenil, co americký miliardář, kterému nevyhovíte, dokáže na území České republiky. Cokoli se mu zlíbí! **Dostane vás do vězení**, připraví vás o majetek, spustí na našem území se svými nájemnými žurnalisty zatím nejdelší a nejnákladnější propagandistickou kampaň v dějinách země. Dnes už vím, že zde může téměř cokoli.

Ale trochu zpět. R. Lauder dr.Železnému nabídl odkup majority CET, aby mohl prodat CME, což bez licence Novy bylo opravdu neprodejné zboží, alespoň ne za slušné peníze. Neponechal však nic náhodě a už od konce ledna 1999, po nástupu nového vedení CME, rozvíjel tak zvaný Český plán na nelegální uchwácení vysílacích frekvencí a následné vynucení převodu licence z CET 21 na CME. Podobně jako se to CME podařilo vůči držiteli licence na Ukrajině. To však v České republice neprošlo díky striktní kontrole vysílání ze strany CET a naopak to logicky vedlo k přerušení spolupráce mezi CET 21 a ČNTS.

Poslední nadějí na záchranu CME pak už **byly** jen **arbitráže**. Poté, co **nevyšla náhrada škody v soukromé arbitráži proti dr.Železnému**, nastoupily, pro jistotu hned **dvě**, arbitráže **proti českému státu**. Říkejme jim londýnská (podle Úmluvy s USA, žalujícím byl R. Lauder) a stockholmská (podle Úmluvy s Nizozemskem, žalujícím bylo CME CR, registrované v Nizozemsku). CME potřebovalo prokázat, že na základě slibu nějakého státního orgánu do České republiky skutečně investovalo, nebo že bylo legitimní nástupnickou organizací investora, že slib byl státem porušen nebo stát, ač mohl, nezabránil takovému porušení. Ani jeden z těchto předpokladů ve skutečnosti nenastal, přesto R. Lauder ve Stockholmu vyhrál.

CME hrálo v arbitráži s Českou republikou úplně o všechno. Kdyby prohrálo, pak by se finančním propadem v jiných zemích než bylo Česko ocitlo v bankrotové situaci, položily by je i dluhopisy, kterými si na rozvoj často nesmyslných televizních projektů ve Východní a Střední Evropě půjčilo. Zdůrazňuji, že si nepůjčilo na Novu. A kromě toho by jistě akcionáři žalovali management, včetně R. Laudera, za špatné hospodaření; k tomu by se mohla přidat i žaloba za chybné reportování na burze. Teď je vše zapomenuto, odpuštěno. Ze CME je bohatá společnost. Proto byly ze strany CME opodstatněny jakékoli prostředky, které by vedly k vítězství v arbitráži.

Českou republiku zastupovala kancelář Clifford-Chance. Obhajoba vykazuje některé nestandardní rysy a navozuje přinejmenším smíšené pocity, ne-li podezření. Totéž se však týká i českých institucí, které jako klient reprezentovaly český stát a také českých soudů a orgánů činných v trestním řízení. **Nabízím vám dvanáct otázek**, které si tyto orgány, zejména však kancelář, která český stát obhajovala, měly podle mého názoru položit. Ale nepoložily. Proč, to už je za hranicí mých vědomostí a odpověď přísluší vaší Komisi.

Jsou to tyto otázky:

1) Byla úmluva o ochraně investic s Nizozemskem vůbec součástí českého právního řádu ?

První otázka je legislativní, nepovažuji ji za tu nejvýznamnější, ale je případné se o ní zmínit. Česká republika vyhrála arbitráž podle velmi tvrdé Úmluvy o ochraně investic se Spojenými státy. Arbitráž náhradu škody zamítla se zdůvodněním, že Ronald Lauder si nemá na co neříkat. Všechna uspořádání vztahů v České republice znal, dobrovolně je přijal, profitoval z nich a když je mohl změnit, neučinil tak. Nestěžoval si, když mu uspořádání vyhovovalo a náhle až po mnoha letech žaluje český stát. Téměř do písmene shodnou arbitráž podle měkčí Úmluvy o ochraně investic s Nizozemskem český stát prohrál. Tuto Úmluvu s Nizozemskem za tehdejší ČSFR podepsal ministr Bakšaj, nebyla však, podle našich informací, ratifikována. V tom případě ovšem taková Úmluva nemusela přímo zavazovat český stát. Do přijetí euronovely ústavy totiž neplatilo, že by mezinárodní smlouva byla bez ratifikace automaticky součástí českého právního řádu, tuto zásadu mnohem později zakotvila právě až euronovela ústavy. Rada, jako regulační orgán, je přitom povinna dodržovat jen normy, které jsou součástí právního řádu. Statut Úmluvy tedy nemusel být příliš závazný. Mohla snad mít charakter soukromoprávní dohody, arbitráž sice podle ní mohla proběhnout, ale odpovědnost státu a Rady by byla pravděpodobně zcela odlišná.

2) Proč český stát nenamítl nepřislusnost arbitráže podle úmluvy s Nizozemskem ?

CEDC Management Services GmbH, německá soukromá společnost registrovaná v Mauerstrasse v Berlíně, byla a je od samého počátku partnerem CET 21 při usilování o zahájení televizního vysílání a také partnerem při následném poskytování služeb pro takové vysílání. Pokud opravdu, jak CME v arbitráži tvrdilo, někdy nějakým představitelem státních orgánů, zejména Rady nebo jejího Úřadu, byly během licenčního řízení CET 21 učiněny nějaké přísliby, pak snad možná vůči CEDC. Tyto přísliby byly naplněny. CEDC Management Services GmbH se stalo zakladatelem ČNTS a stalo se i minoritním společníkem CET 21 a je jím dodnes. Tato společnost si nikdy nestěžovala na jakékoliv příkoří. Dostávala dividendy, řádně navyšovala základní jmění, účastnila se valných hromad. Její investice je dodnes úspěšně chráněna Úmluvou o ochraně investic mezi ČR a SRN a tato ochrana nebyla nikdy napadena. CME, které Českou republiku žaluje, vzniklo mnohem později, paralelně k CEDC, a není nástupnickou organizací CEDC, protože to je nadále společníkem CET 21 a nadále má prospěch z úvodního uspořádání.

Mimočodem pokus CME o nahrazení CEDC jako společníka v licencované společnosti CET 21 byl zamítnut nejen Radou pro rozhlasové a televizní vysílání, ale později pravomocně i českým soudem. Zde lze snad na okraj zmínit zvláštní trik, který v této souvislosti CME použilo. Snažilo se vytvořit dojem, že přistupující společností je CME jako majoritní vlastník servisní organizace ČNTS. Protože však jako společnost veřejně obchodovatelná na newyorské burze se CME nechtělo vystavit riziku regulace, přihlásilo Radě sice jako přistupující společnost CME, ale nenápadně k tomu dodalo dvě čárky, tedy CME II. Náhle z toho byla zcela jiná, neznámá společnost! Rada však tento trik odhalila a vyzvala CME k doložení dokumentů o povaze této společnosti. Neschopnost doložit svá původní tvrzení následně vedla k zamítnutí tohoto přistoupení Radou a posléze i k pravomocnému zamítnutí českým soudem.

CME se tedy nemůže dovolávat nějakých hypotetických příslibů ze strany českého státu, které pokud vůbec byly učiněny, pak vůči jiné společnosti, která nadále působí na českém mediálním trhu. Přenositelnost příslibů na jinou společnost, když ta původní nejen stále paralelně existuje, ale je i původním společníkem a nadále má prospěch z úvodního uspořádání, je samozřejmě nesmysl. Mnozí právníci upozornili, že při uplatnění námítky nepřislušnosti Úmluvy s Nizozemskem mohla stockholmská arbitráž bez výsledku skončit už první den svého průběhu.

3) Stala se CME vůbec společníkem ČNTS?

Rovněž klíčová otázka pro výsledek arbitráže. CME vystupovalo v arbitráži jako legitimní majitel servisní společnosti ČNTS. Přitom americký investor, ať už jím byl kdokoli, přijal, podepsal a měl respektovat licenční podmínku číslo 17, podle které jakékoli změny ve vlastnictví ČNTS podléhaly schválení Radou. Původním majitelem ČNTS byla berlínská společnost CEDC MS GmbH, registrovaná jako německá. Od okamžiku, kdy se CEDC z mnoha důvodů jako soukromá společnost Ronalda Laudera stalo nepohodlným, začaly pokusy o nenápadné a tiché převedení vlastnictví ČNTS a příslušné investice v České republice pod CME, tedy veřejně obchodovatelnou bermudskou společností. Jak upozornil i zevrubný právní rozbor Právnické fakulty Západočeské univerzity pro Úřad vyšetřování ČR byl převod majetkové účasti podepsán 28. července 1994. Podle výpisu č. 246826 Obchodní a průmyslové komory v Amsterdamu k první registraci CME jako právnické osoby ovšem došlo až 4. srpna 1994 a společenská smlouva je až ze 3. srpna 1994. Podle autoritativních právních rozborů tak k ČNTS přistupovala neexistující společnost, způsobem, který naše zákony vylučují (§ 57, odstavec 1 Obchodního zákoníku ve znění platném v roce 1994). Teprve podpisem společenské smlouvy vzniká společnost a může na sebe přebírat závazky. Do té doby koná jen kroky, které vedou k jejímu ustavení.

K tomu přibýval fakt, že přistoupení mohlo být platné až po schválení Radou pro rozhlasové a televizní vysílání. Podmínka 17 byla klíčovým a ze strany zahraničního investora dobrovolně přijatým předpokladem pro souhlas Rady s, ač právně problematickým, vložení užití licence do společnosti ČNTS, ze kterého pak Lauderova skupina odvozovala své právo na 100 procent příjmů z výnosů televize Nova! Tato podmínka naopak opravňovala Radu schvalovat změny vlastnické struktury i v ČNTS, přestože to nebyla licencovaná společnost. Leč obsahovala vložené užití licence a jako taková musela být samozřejmě svázána s regulací českého státu. Jinak by se užívání udělené licence, problematicky vložené do jiné společnosti, ocitlo už zcela mimo dosah regulačního orgánu. **Rada však nikdy přistoupení CME namísto CEDC k ČNTS neschválila!** Byla to černá můra pro CME, zdroj právních úzkostí. CME se obávalo o schválení žádat, zejména když se původní majoritní vlastník ČNTS, tedy CEDC ocitlo po neúspěšných investicích v Berlíně v likvidaci. Proto pro CME představovala takovou úlevu novela mediálního zákona platná od 1.1.1996. Proto jsme, po schválení novely, jménem ČNTS doručili poslankyni Marvanové obrovskou kytici růží. CME se domnívalo, že se tím zhojil vleklý právní problém, zda je CME vůbec společníkem ČNTS. **To však dodnes není právně jasné!** Od toho okamžiku také mohlo CME zahájit kroky k prodeji celé své struktury, aniž bylo závislé na české Radě. Logicky ovšem Rada ještě čekala se zrušením podmínky číslo 17 více než rok, přesto, že jí toto zrušení nařizovala novela zákona. Čekala na závazný příslib stažení užití licence z ČNTS a naopak převzetí plné odpovědnosti za vysílání a užívání licence ze strany CET.

Lauderova skupina tedy nadšeně uvítala novelu mediálního zákona a navazující zrušení podmínky 17 a významně z ní benefitovala. Za to ovšem musela logicky a dobrovolně přijmout fakt, že užití licence se vrátí do CET 21 jako licencované společnosti. Mimochodem celý následný pokus o prodej CME v letech 1998 a 99, který se paradoxně stal i základem pro stanovení škody, kterou český stát údajně CME způsobil, by byl nemyslitelný bez zrušení podmínky 17 a tedy bez novely zákona. To ovšem nijak nebránilo Lauderově skupině tento fakt otočit na hlavu a v arbitráži si naopak pokrytecky stěžovat na tuto, kdysi růžemi vítanou, novelu zákona a na navazující činnost Rady.

Pokud by se ukázalo, že CME se díky dvěma výše uvedeným skutečnostem nikdy nestalo společníkem ČNTS, mělo by to dalekosáhlé důsledky pro stabilitu celého Lauderova imperia. Všechny výnosy televize Nova by patřily německé společnosti CEDC v likvidaci, tedy likvidátorovi a věřitelům. A samozřejmě by to také jednoznačně znamenalo i **neprůslušnost stockholmské arbitráže podle Úmluvy s Nizozemskem.**

4) Existuje vůbec CEDC Management Services GmbH?

Každý rejstříkový soud má povinnost neustále sledovat shodu skutečného stavu se stavem zapsaným v obchodním rejstříku. Kdokoli, třeba i tato vyšetřovací Komise může podat podnět k přezkoumání této shody. CEDC je stále registrovaným společníkem CET 21 s r.o. Pokud dnes ale otevřete internetové stránky německé organizace, která působí jako náš obchodní rejstřík, zjistíte, že CEDC Management Services GmbH, kdysi uváděné jako společnost v likvidaci, je již vymazáno ze stránek. Přijmeme-li možnou právní konstrukci, že díky chybám v přistoupení CME k ČNTS by vlastníkem i této servisní organizace stále mohla být německá společnost CEDC, pak se ocitáme ve velmi zajímavé situaci, kterou český stát rovněž neužil v arbitráži. Ostatně není vyloučeno, že Lauderova skupina volila překotný a neobvyklý převod vlastnictví ze CEDC na CME, bez schválení Radou, právě z obavy, že podle přísných německých zákonů o likvidaci společnosti by likvidátor mohl zabavit podíly CEDC v CET 21 a snad i v ČNTS a ze získaného výnosu pak uspokojovat nároky případných věřitelů.

Jistě by stálo za to, v případě, že Lauderova skupina při likvidaci CEDC nepřihlásila likvidátorovi a věřitelům participaci v CET 21 a také nepřiznala fakt, že přistoupení CME místo CEDC k ČNTS proběhlo bez souhlasu Rady, upozornit na tuto skutečnost příslušné orgány Spolkové republiky. Současně zahájit šetření, kdo a jak dodnes zmocňuje JUDr. Martina Radvana k zastupování CEDC na území České republiky.

5) Lze jako investici chránit mezinárodní úmluvou i navýšení základního jmění pomocí účtů za čistírnu?

Reálné finanční prostředky, které pomohly Nově, zejména pak její servisní organizaci, se rozběhnout byly ve srovnání s jinými televizemi malé a ve značné výši je poskytoval také druhý investor, tehdy čistě česká banka Česká spořitelna. Jen nedůvěra České spořitelny v perspektivu komerční televize, se kterou nebyla na území České republiky do té doby žádná podnikatelská zkušenost, vedla k její nechuti převzít větší, ne-li dokonce majoritní, podíl ve strukturách televize Nova nebo její servisní organizace. Televize Nova by byla jen s Českou spořitelnou naprosto stejně úspěšná a bez zahraničního investora by se vyhnula všem krkolomným právním konstruktům a problémům do budoucna. Takto jistý díl úvodních investic vložil do ČNTS zahraniční investor prostřednictvím německé společnosti CEDC Management Services GmbH.

Zbytek prostředků, na nákup budovy Měšťanské besedy a technologie, platila už přímo ČNTS ze svého zisku formou splácení úvěru, který opět velkoryse poskytla Česká spořitelna. Z výnosů televize Nova byla totiž její servisní organizace zisková už půl roku po svém startu.

Svůj majoritní podíl v ČNTS získal zahraniční investor, reprezentovaný později společností CME, údajným navýšením základního jmění o 173 milióny 148 tisíc korun ve formě n e f i n a n č n í h o vkladu v podobě know-how a některých dalších nefinančních položek. Údajně! CET 21, jako společník ČNTS, upozornil i rejstříkový soud, že k navýšení nedošlo v souladu se zákonem, ale spíše způsobem, který je snad ještě možný v některých odlehlých částech Afriky, kde lze místo peněz investovat lesklé skleněné korálky.

Zahraníční investor svojí většinou na valné hromadě a na zasedání zástupců vlastníků prosadil uznání tohoto navýšení a proto byli jednatele ČNTS pověřeni, aby tuto „krabici od bot“, jak se navýšení interně v ČNTS nazývalo, předali na rejstříkový soud. Mimochodem ten tehdy existoval snad jen pár týdnů. Byla to nová instituce, která teprve hledala standardy, uplatňované při zápisu. Aby CME dodalo váhu souboru papírků, který byl údajně jeho nefinančním vkladem, přiložilo opravdu kuriózní dokument auditorské firmy Coopers-Lybrand, vypracovaný ing. Miladou Špačkovou, který neříkal nic více a nic méně, než že účty a přiložená prohlášení CME auditorka prošla a že součet odpovídá. Mimochodem neodpovídá. Podle dodatku číslo 3 Společenské smlouvy ČNTS činil vklad 173 148 000,- Kč, auditorka však uvádí ve „Jmenovitém seznamu nepeněžitých vkladů“, tedy v oné podivné nic neříkající inventuře, částku 173 417 503, 86 Kč. Když ale sečtete položky, které jsou dodnes vedeny na rejstříkovém soudu, dospějete zase k jinému číslu, 190 863 551, 83 Kč.

Přestože údajně navyšovala společnost CME, bylo v oficiálním dokumentu o přistoupení CME k ČNTS uvedeno již dříve složené základní jmění, ovšem ještě společností CEDC MS GmbH, 264 000 000,- Kč. A to přesto, že oficiální audit ČNTS, prováděný společností Arthur Andersen (auditorka Irena Liškařová) vykazuje k 31. 12. 1994, tedy už po údajném přistoupení CME, stále „díru“ v základním jmění ČNTS ve výši 172 504 000,- Kč jako nesplacenou pohledávku.

Čím tedy byla investice CME, chráněná podle nizozemské Úmluvy, vlastně tvořena, co jako základní jmění dodnes leží v základech České nezávislé televizní společnosti? Jaký nefinanční vklad umožnil později CME vydělat na arbitrážním nálezu 10 miliard korun? Tedy jen namátkou! Neomaleně jsou tu účty související s náklady Lauderových společností na licenční řízení v Polsku, náklady na licenční řízení na Ukrajině, letenka jakési paní Kleinové letadlem Concorde z New Yorku do Paříže, platby za taxi v Praze i jinde, spropitné číšníkům v pražských restauracích. Jsou tu účty za večeře dávno snědené, dávno strávené a také dávno ... mnoho měsíců před vznikem ČNTS. Snad nejvíce pobuřující jsou ovšem xeroxové kopie převodů peněz v amerických bankách mezi neznámými fyzickými a právními osobami ve Spojených státech, z nichž ani jedna nemá žádnou právní vazbu na CME nebo ČNTS. Jsou tu i odkazy na účty za čistírnu. Naleznete zde účty, které byly z doby před tím, než vůbec ČNTS vznikla.

Jsou započítány předměty, které již před tím nakoupila a proplatila ČNTS. CME si do svého navýšení znovu započítalo některé položky, které jako vklad vložilo CEDC. Některé vklady, například podivná platba za bezpečnostní audit od izraelské společnosti Shafran je adresována TV Nova, nikoli ČNTS. Dokumenty jsou nejen v rozporu s českou účetní legislativou, ale i s legislativou americkou US GAAP. Je tu výpis z banky z účtu CEDC Bermuda a telefaxové potvrzení přijetí jakéhosi šeku ve výši 1,6 miliónu německých marek bez uvedení jakéhokoli účelu platby a bez doložení faktury. Je tu dopis, kterým jen sděluje pan Honig ze CEDC Bermuda, že tato společnost zaplatila jiné společnosti v Darmstadtu částku 833 000,- DM s výzvou, aby ČNTS tuto částku na účet CEDC Bermuda převedla. Některé částky jsou rukou přepisovány. Je tu uvedena platba faktury společnosti Arthur Andersen, která účtuje služby panu R. Beckiemu v Německu na částku 5 575 USD za období ke 31. 3. 2003. Připomínám, že ČNTS byla založena 8. 7. 1993. Na sedmi listech jsou uvedeny dokumenty, které se vůbec netýkají ČNTS, ale jsou již dávno účtovány mezi CET 21 a CEDC. Nemají nic společného ani se CME, které navyšuje, ani s ČNTS, která je příjemcem navýšení. Ostatně i tyto platby jsou datovány hluboko před vznikem ČNTS. Totéž se týká několika desítek dalších účtů. 29 935,- USD je účtováno společností Penthouse FS NV společností CME New York, která vůbec není uvedena ani v seznamu auditorské firmy Coopers-Lybrand. List 112 a list 132, které ostatně nemají žádnou souvislost s navyšující firmou, jsou shodné, ale jsou počítány zvlášť, tedy dvakrát. CEDC Praha, další tajemná společnost, která dvakrát uvádí své účty u Živnobanky v Praze, nemá dodnes nic společného s navyšující firmou CME. A tak dále, a tak dále...

V navýšení jsou hojné platby za americké know-how. O televizi obecně a o televizi ve Střední Evropě toho ovšem naši partneři věděli tolik, jako my o ještěrkách a hadech v Arizoně. Jen na okraj uvádím příklad takového know-how. Poradce pro architekturu z New Yorku zapomněl v projektu zvukově odizolovat dabingová studia od vnějšího hlučného prostředí. Museli jsme v ČNTS, samozřejmě už na náklady této společnosti, později vestavovat do studií ještě jedny vnitřní izolované místnosti. Ve Spojených státech se totiž vysílají převážně jen americké, tedy anglicky mluvené pořady. A dabing tam neznají. Takové to bylo know-how. Naopak připomínám, že pro úvodní fázi budování svého televizního impéria ve Východní a Střední Evropě CME hojně užilo skutečné know-how českého managementu televize Nova.

Podnět o nezákonném způsobu navýšení základního jmění ČNTS, který byl prezentován v roce 2000 na tiskové konferenci, byl českým rejstříkovým soudem ignorován. Ke stejnému závěru, precizně právně argumentovanému, dospěl i rozbor Právnické fakulty Západočeské univerzity pro Úřad vyšetřování ČR. Podle něj dokonce CME stále dluží svůj vklad, jako investici do ČNTS, navýšený o úrok. Rejstříkový soud má přitom povinnost trvale sledovat soulad skutečného stavu se stavem zapsaným v rejstříku. Nic tedy soudu nebránilo, ba naopak, aby v době

arbitráže proti České republice přezkoumal, zda CME vůbec do ČNTS investovalo, kolik a v jaké podobě, zda tato investice byla v souladu se zákonem a může tedy být legitimně chráněna mezinárodní úmluvou. Na nesoulad zápisu o navýšení základního jmění ČNTS velmi kvalifikovaně již v roce 2000 upozornila společnost CET 21, která je společníkem ČNTS. Pokud by soud podnět přezkoumal, pak by v arbitráži získala Česká republika velmi podstatný argument a pravděpodobně by ani nebylo Úmluvou o ochraně investic co chránit.

6) Uplatnil český stát ve své obhajobě fakt, že CME mohlo získat rozhodující vliv v licencované společnosti, ale koupí samo odmítlo?

CME v arbitráži vytrvale razilo tezi, že český stát mu bránil, jako zahraničnímu investorovi, v přístupu k licencované společnosti. V roce 1995 se skupina vlastníků CET 21 rozhodla prodat část svých podílů, a to tak, že dokonce bylo možné získat majoritu. Ačkoli CET 21 nebyl podle vzájemných dohod povinen jakkoli respektovat něčí prioritu, rozhodli se společníci korektně nejprve nabídnout odkup těchto podílů americkým partnerům ze CME. CME projednalo tuto nabídku na jednání valné hromady na Bermudách. Prostřednictvím svých zástupců pak informovalo CET 21, že o odkup podílů v licencované společnosti nemá zájem. Důvodem byla nechuť přijmout odpovědnost za licenci a nechuť podřídit se plné regulaci v licencované společnosti, kterou jménem českého státu vůči CET 21 uplatňuje Rada pro rozhlasové a televizní vysílání. A to zejména v situaci, kdy CME pobíralo de facto 100 procent výnosů televize Novy a současně bylo veřejně obchodovatelnou společností na newyorské burze Nasdaq. Logicky se obávalo regulace, která by musela být reportována akcionářům a výrazně by negativně ovlivňovala aktuální hodnotu akcií CME.

Teprve po odmítnutí nabídky na odkup majority se společníci rozhodli, že tato možnost bude poskytnuta dr.Železnému. Tedy až jako druhému v pořadí. Stížnosti u mezinárodní arbitráže, že český stát svými regulačními kroky znemožnil CME přístup k licenci a licencované společnosti jsou tedy liché. Už jen uplatnění dokumentů o odmítnutí možnosti stát se majoritním vlastníkem licencované společnosti při obhajobě České republiky mělo a mohlo zcela rozvrátit některé základní teze žaloby.

7) Proč nemohla obhajoba ČR užít jako důkaz o nezákonném chování investora tak zvaný „Český plán“ ?

Nesporně se shodneme na tom, že chránit investici lze mezinárodní úmluvou pouze v případě, že při jejím užití investor dodržuje právní řád státu, kam investuje. Po náhlém odvolání dr.Železného z funkce generálního ředitele ČNTS v dubnu 1999, které bylo trestem za jeho

odmítnutí prodat R. Lauderovi 60 % podílů v CET 21, obdrželo právní oddělení CET 21 zasilku, tuším z Londýna, s neznámým velkokapacitním paměťovým médiem, na kterém byl nahrán obsah písemné komunikace z interního počítačového serveru CME v Londýně. Mimochodem, tuto komunikaci, se souhlasem arbitrážů a holandského soudu, úspěšně užil dr.Železný ke své obhajobě v soukromé arbitráži se CME v Amsterdamu.

Médium, mezi jiným, obsahovalo tak zvaný Český plán CME, který již někdy od února 1999 předjímal možnost, že se od dr.Železného nepodaří koupit podíl v licencované společnosti a bude třeba ho zdiskreditovat, zničit a získat licenci jiným způsobem, než koupí. Český plán byl detailním návodem na nelegální pirátské převzetí vysílacích frekvencí televize Nova a následné vynucení převodu televizní licence na CME. Tento pokus byl od května 1999 realizován. A společnost CET 21, která musela hájit zákonnost vysílání na našem území a také svá nezadatelná vlastnická práva držitele licence na to reagovala logickým přerušením spolupráce se ČNTS. Tedy s organizací, která se ji pokoušela nelegálně připravit o licenci a systematicky se ji snažila uvést do situace, kdy nebude moci kontrolovat vysílání. Přesně podle tohoto plánu totiž následovaly od dubna do srpna 1999 kroky, které vedly k pokusům o pirátské vysílání nelicencované ČNTS na frekvencích licencované CET 21. Cílem těchto pokusů bylo prokázat, že CET 21 nemá kontrolu nad vysíláním televize Nova, jak to ukládá licence. Jak jistě víte, Rada konstatovala i ve své zprávě parlamentu za rok 1999, že CME se dopustilo pokusů o nelegální pirátské vysílání na frekvencích televize Nova.

CME se tak pokusilo zopakovat obdobný postup, který ji přivedl k vysílací licenci na Ukrajině, kdy si útokem na licencovanou společnost vynutilo přidělení vysílacích frekvencí na úkor původního licencovaného subjektu. Tento postup byl předmětem soudních sporů se CME a dokonce vyšetřování ze strany amerických kontrolních orgánů.

Proč však česká obhajoba neužila Český plán a údaje o jeho realizaci, které by dokazovaly, jak nezákonně se chovalo CME jako investor na území suverénního českého státu? Třeba také proto, že zvláštní shodou okolností v době, kdy se rozbíhala obhajoba České republiky, vpadla policie, pod záminkou trestních kauz dr.Železného, do všech prostor, kde mohla předpokládat, že paměťové médium s Českým plánem může ležet. Poté bylo toto paměťové médium zabaveno.

Klíčový důkaz o intenci CME porušovat zákon na území České republiky a o spiknutí proti jejím suverénním právům tak byl „včas“ samotným českým státem zmrazen prostřednictvím vlastních vyšetřovatelů a státních zástupců, tedy znehybněn pro obhajobu v arbitráži a zamčen do šuplíku. Mimochodem, žádný důkaz z tohoto paměťového média se v důkazním řízení proti dr.Železnému nikdy neobjevil. Hlavně že byl v šuplíku. Jaká zvláštní náhoda!

8) Proč zcela zmizela ze světa trestní kauza „Gazela“, kterou mohla při obhajobě činnosti Rady česká strana v arbitráži užít?

I tady jde o případ, který má původ v paměťovém médiu, zaslaném neznámým zrádcem z řad CME do právního oddělení CET 21, které bylo „včas“ zabaveno a zmrazeno českou policií. Na význam tohoto důkazu, stejně jako na význam Českého plánu, byly orgány, které reprezentovaly Českou republiku jako klienta, upozorněny. O jaký důkaz šlo? Mezi sděleními, která americké vedení ČNTS odesílalo do centrály CME v Londýně a New Yorku se pravidelně objevují reporty, které vypracoval a dodal tajný informátor pod krycím jménem „Gazela“. Jedná se o velmi přesné, detailní zprávy z průběhu zavřených zasedání Rady pro rozhlasové a televizní vysílání České republiky. CME tedy mělo svého agenta, který pronikl do našeho orgánu státní správy a prováděl tam špionážní činnost. Mimochodem aktivita, kterou přísně zapovídají americké zákony a pravidla vydaná americkými kontrolními úřady. Už jen vyšetřování tohoto případu, které měla Česká republika iniciovat ve Spojených státech, by významně měnilo klima arbitráží a poukazovalo by na fakt nezákonného chování investora na území České republiky.

Pokud jsem byl správně informován, pak po zveřejnění některých reportů „Gazely“ podala Rada nebo její Úřad trestní oznámení na neznámého pachatele. Vyšetřovací orgány, zřejmě zcela pohlceny prací na desítkách trestních kauz dr.Železného, které všechny byly vyvolány CME, však v průběhu arbitráže nedospěly k žádnému závěru a ani mi není známo, že by české orgány upozornily na nezákonné chování Lauderovy skupiny příslušné orgány americké.

9) Proč Česká republika, její policie a české zpravodajské služby nešetřily veřejné prohlášení jistého Olexy, že viděl dokumenty o ovlivňování nebo uplácení arbitrů ze strany CME?

Je to skoro jako špatná detektivka. A opět vzdáleně souvisí s paměťovým médiem, které bylo ze CME zasláno do CET 21 v Praze a které tak úspěšně užil dr.Železný ve své arbitráži s Lauderovou skupinou v Amsterdamu. V době, kdy se CME neúspěšně snažilo tyto ničivé dokumenty o svém nezákonném chování zmrazit pomocí soudního výroku v Nizozemsku, tedy během arbitráže s dr.Železným, nikdo o nějakém Olexovi ani netušil. Holandský soud i arbitráž ovšem povolily v plném rozsahu užití obsahu paměťového média jako důkazu. Olexa nebo Olexy se vynořil mnohem později, až v klíčové fázi arbitráže s Českou republikou. Jeho náhlé objevení zcela zapadalo do linie arbitráže, o které jsem dnes již

přesvědčen, že byla výsledkem dohody mezi Lauderovou skupinou a příslušnými českými orgány, které měly hájit naší republiku.

Mohlo jít o dohodu, kterou pro mne dramaticky potvrzuje až otázka číslo 12, ale i tady se v předstihu letmo zmíním. Některé složky českého veřejného a politického života si rychle uvědomily, že spojenectví s Lauderovou skupinou v arbitráži proti České republice může, kromě snad osobních výhod, přinést i dosažení některých vysněných cílů. Může zdiskreditovat CET 21, dr.Železného, může napomoci jeho odstranění z veřejného života a zejména z obrazovky. Může přispět k ovládnutí nezávislé televize Nova. To byl prospěch, pro mnohé okruhy velmi lákavý. Co na tom, že to nebylo ani tak dávno, kdy úplně stejné okruhy a osoby označovaly dr.Železného za spřísežence Američanů. Ted' naopak v dohodě s Američany zvolili taktiku obhajoby České republiky – „my nic, to všechno Železný“. A v téže době, zcela synchronně, spouští česká policie a státní zastupitelství stíhání Železného pro trestné činy, které vybavilo a dodalo CME. Jaká podivná náhoda. Stíhání, které - jak snad nedopatřením nebo z nepochopitelné lehkomyšlnosti - letos veřejně prozradila vrchní státní zástupkyně, probíhá pod přímým dohledem vlády. Neuvěřitelné přiznání ve státě, který si říká demokratický a právní! Je to poprvé od padesátých let, kdy se připouští, že nejvyšší státní exekutiva může být v dotyku s nezávislým vyšetřováním stíhaného.

Možná zprvu české okruhy, spolupracující s Lauderovou skupinou, ani nedohlédly všechny finanční důsledky, jaké taková strategie může pro Českou republiku mít. Možná naopak usoudily, že cena je přiměřená. Proto se objevil Olexa, který měl pro CME náhle potvrdit a českým vyšetřovacím orgánům doložit, že on je tím hackerem, který, ač to bylo technicky asi neproveditelné, prý „vyluxoval“ ze serveru CME v Londýně milióny stránek. A že ho najal Železný. Tak měly být důkazy z onoho paměťového média, které by byly v arbitráži s Českou republikou pro CME velmi nebezpečné, sprovazeny definitivně ze světa a zdiskreditovány. Chci předeslat, že jsem pana Olexu nikdy neviděl, neznám ho.

Jenže tento Olexa se poněkud vymknul. Zpanikařil a začal vyšetřovatelům i veřejnosti náhle říkat věci, které nebyly CME právě milé. Vyprávěl i s podrobnostmi, jak byl na náklady CME pozván panem Klinkhammerem do New Yorku, byla mu zaplacen letenka a pobyt a jak mu byla šéfem CME nabídnuta úplata, pokud učiní prohlášení o tom, že byl najat Železným k proniknutí do počítačového systému CME. Mimochodem toto sdělení o nabídce úplaty by opět mělo vést k vyšetřování amerických kontrolních a vyšetřovacích orgánů, neboť podobné chování, je ve Spojených státech přísně stíháno. A pak pan Olexa dokonce prohlásil, že viděl jakési dokumenty, které svědčí o ovlivňování nebo snad uplácení nezávislých arbitrů ze strany CME. A v tom okamžiku celá kauza Olexa náhle zmizela, zavřela se za ní voda. Proč asi? A jak na toto sdělení reagovaly zpravodajské služby českého státu? I tady, podle mne, ležel jistý potenciál pro obhajobu České republiky.

10) Jak byla provedeno výběrové řízení právní kanceláře, která obhajovala Českou republiku?

Než dospěji ke klíčové otázce číslo 12, uvedu pro úplnost ještě dvě otázky, které si jistě Komise i beze mne položí. Podle mých soukromých znalostí i zde může ležet zajímavé jádro pro odpověď na tu otázku základní, kdo to všechno zavinil? Komise by měla porovnat konečné náklady na obhajobu České republiky s úvodní nabídkou Clifford-Chance a zejména s nabídkou jiných právních kanceláří, které vstupovaly do veřejné soutěže. Jistě bude zajímavé vědět, zda zpravodajské služby České republiky prověřily, jestli vítěz soutěže nebo jeho spřízněný subjekt třeba někde nezastupoval zájmy Lauderovy rodiny. A jistě do tohoto okruhu také patří klíčová otázka, kdo stanovil jménem klienta strategii obhajoby a kdo navrhl, že nejlepší bude „hodit to na Železného?“ Strategie, která také vzhledem k výsledku soukromé arbitráže v Amsterdamu a k rozhodnutím českých soudů později selhala. Pak už ale bylo pozdě hledat strategii novou a bylo třeba se uchýlit k výrobě a podvrhu důkazu, jak ukáže otázka číslo 12.

11) Proč nevznikl tým českých arbitrů a právních expertů, kteří by jako klientovi pomáhali ministerstvu financí při řízení obhajoby?

Pokud dnes známe velmi kvalitní právníkové rozbory českých právníků a arbitrů k arbitráži, lze se jen podívat, že klient, tedy ministerstvo financí ČR, vědomo si významu arbitráže a nebezpečí, které z prohry vyplývá, nevytvořilo stálý poradní tým z těchto expertů, který by pomáhal klientovi rozhodovat o strategii obhajoby.

12) Jak je možné, že Česká republika prohrála arbitráž vlastním důkazem, který byl navíc podvrženým padělkem?

Tak to je bezpochyby ta základní otázka. V odpovědi na ni se nesporně objeví i řešení mnoha jiných otázek, které jsem této Komisi nabídl ke zvážení. Jak jsem již uvedl, potřebovalo CME pro úspěch v arbitráži uplatnit několik základních tezí. Potřebovalo prokázat, že opravdu investovalo a že jí ze strany státního orgánu byly v okamžiku investičního vstupu do České republiky učiněny nějaké závazné přísliby, které pak byly nenaplněny a porušeny. Kromě toho CME v arbitráži vytrvale diskreditovalo dr.Železného, kterého kdysi naopak vynášelo jako skvělého manažera, profesionála a svého velkého spojence. To by však samo o sobě, zejména po neúspěšné arbitráži v Amsterdamu, nevedlo CME k úspěchu. Šlo o arbitráž se státem. Železný přece není stát a není ani

účastníkem arbitráže. CME má tedy problém! Navíc ani proti státu, ani proti Železnému neexistoval žádný validní důkaz. Což takhle mít důkaz, který by tuto situaci řešil naráz? Jeden důkaz proti oběma najednou, proti Železnému i proti státu? CME přece nestačí důkaz o nějakém zločinném chování Železného, ten sám o sobě nemá ve státní arbitráži žádný význam, ale potřebuje současně i důkaz o spiknutí státu, jeho autorizovaného orgánu, se zločincem Železným s cílem poškozovat zájmy CME. **A tak se takový důkaz objevil.**

2. března 1999 dr.Železný, jako představitel provozovatele vysílání televize Nova, společnosti CET 21, navštívil Radu pro rozhlasové a televizní vysílání během tak zvaného návštěvního dnu, aby informoval o připravovaných změnách vlastnické struktury v ČNTS, tedy v hlavní servisní organizaci, poskytující služby televizi Nova. Vlastník CME se rozhodl prodat americké společnosti SBS vše, co měl, tedy i ČNTS (a jak dnes víme i to, co neměl, tedy licenci CET 21, ale to jsme tehdy nevěděli). Protože jsme již byli v kontaktu s novým předpokládaným vlastníkem a budoucím servisním partnerem, požádali jsme Radu, aby znovu v souhrnu prošla regulační opatření vůči televizi Nova a buď potvrdila jejich platnost, nebo sdělila, že jsou již překonána vývojem legislativy. Hodlali jsme našemu novému partnerovi předložit reálný regulační rámec, ve kterém se budeme nadále pohybovat a tomu budeme i přizpůsobovat charakter vzájemných vztahů a smluv. Jednání s Radou bylo velmi klidné, nevzrušivé, ostatně šlo o neformální informativní schůzku a nikoli o slyšení nebo správní akt. Jak dokládají pamětníci, a to i ti, kteří věru nechovali k CET 21 a Železnému žádné sympatie, vše probíhalo korektně a srozumitelně.

Jak jistě víte, v arbitrážním spisu se však nachází **podivuhodný dokument**. Stránka z počítačové tiskárny, kterou může kdokoli z vás vyrobit na vaší počítači během deseti minut. Bez podpisu, bez autorizace, bez autora! Tento papír je v arbitrážním spise vydáván za zápis z „inspekčního dne RRTV“, jak hrozivě to zní, ve kterém je volně, velmi nepřesně a s věcnými chybami sledován průběh návštěvního dne 2. 3. 1999. **Náhle, jako čertík z krabičky, zde vyskočí vsunutá věta, ve které dr.Železný z ničeho nic sděluje Radě, že hodlá poškozovat ČNTS nebo CME. A světě, div se! Rada na to nijak nereaguje**, klidně a téměř **přátelsky pokračuje** v předchozím dialogu o předpokládaných změnách ve struktuře kolem televize Nova. Konečně je na světě jediný a tedy klíčový důkaz, že Železný měl intenci poškodit CME a také jediný a tedy klíčový důkaz, že Rada svojí nečinností - nebo dokonce aktivně - s ním byla ve spiknutí.

Má to háček! Inspekční den v jednacím řádu Rady vůbec neexistuje, jednacím řádem ale také vůbec neumožňuje pořizovat jakýkoli zápis z návštěvního dne. Zápis, je-li při jiných aktech, které mají správní povahu, pořizován, je vždy se jménem zapisovatele, je podepsán a autorizován účastníky. V Česku to má ale ještě jeden háček. Umíte si představit, při

znalosti vztahů mezi Železným a Radou, že by se Železný náhle dočista zbláznil a Radě i se všemi jejími „miloty“ by veřejně a nahlas pronesl takové přiznání? A umíte si naopak představit, že „milotové“ neomdleli? Jenže na arbitráži ve Stockholmu, příčinnivě krmené údaji o stále rostoucím počtu trestních kauz dr.Železného, tyto souvislosti samozřejmě nikdo nebyl schopen vnímat. Pro arbitry to byl dokument z Rady. Zásadní papír, který dosud CME chyběl!

Cituji ze závěru arbitrážního tribunálu: „Dr.Železný na jednání s Mediální Radou dne 2. března 1999 otevřeně **přiznal** Radě, že účelem požadovaného zásahu Rady bylo „**poškodit společnost ČNTS**“...“ a o kousek dále...“Mediální Rada, regulátor pro rozhlasové a televizní vysílání v České republice, se na svém jednání konaném dne 2. března 1999, kdy se řešilo téma „aktuální vývoj vztahů se zahraničním investorem“, nijak nezdržela aktivní podpory ve prospěch dr.Železného, který zřetelně a otevřeně porušil své povinnosti generálního ředitele společnosti ČNTS.“

Bylo mi divné, že **arbitráž, jejímž jsem nebyl účastníkem a nemohl jsem se tedy hájit proti nařčením**, dala dokonce do výroku větu o mé kriminální činnosti. Ted' tomu rozumím. Opět cituji z nálezů arbitráže: ze strany Železného „ jde o porušení práva, které musí být v každém funkčním systému soudní moci posuzováno jako závažný trestný čin.“ Že bych se konečně ocitl ve vězení, kvůli onomu nepodepsanému papíru?

Původně jsem **z výroby** tohoto podvrhu, když jsem ho až po skončení arbitráže poprvé viděl, **podezíral CME**. Náhle však přišlo prohlášení pana Donátha, mluvčího CME v České republice, ve kterém s jemnou jedovatostí uvedl, že **tento důkaz přece vnesla do arbitráže obhajoba České republiky**. Jak by ne, když rozvíjela tezi o zločinném Železném a když klíčový důkaz chyběl, náhle se tedy objevil! Kancelář Clifford-Chance možná ani nedohlédla, jak obratně s tímto padělkem naloží druhá strana. Anebo že by předem věděla, jak naléhavě ten kus papíru druhá strana potřebuje?

Mezitím **členové tehdejší Rady**, a to včetně těch „milotů“, kteří Železného - mírně řečeno - nemilují, **shodně vypověděli, že nic takového**, co je uvedeno v tom podivném papíru, **se na Radě 2. března 1999 nestalo**. **Dr. Havlíková**, tehdejší vedoucí Úřadu Rady, která **měla být** údajnou **autorkou** onoho nepodepsaného „zápisu“, rovněž **veřejně popřela**, že by něco takového zapsala či napsala.

Tak, **kdo** to tedy byl? Kdo vyrobil ten papír? Kdo ho podsunul právní kanceláři, která obhajovala Českou republiku, pokud byl ovšem podsunut a nikoli zde přímo vyroben? Kdo způsobil, že tento dárek Ronaldu Lauderovi byl nejen vytvořen jako vědomý padělek, ale byl do arbitráže úslužně vnesen českou stranou, a tím vlastně autorizován? Vy, v Komisi, to jistě jednou budete vědět. Pak ovšem budete znát i odpověď na mnohé další otázky, které jsem v tomto vystoupení položil.

13) Byla to dohoda s Ronaldem Lauderem?

Tuto poslední otázku číslo 13 můžete považovat za spekulativní a paranoickou, ale navazuje logicky na stále nezodpovězenou otázku číslo 12. Asi by v této souvislosti bylo zajímavé sledovat, kdy dochází na straně České republiky ke změně vysokých státních úředníků, kteří jsou odpovědní za arbitráž a kteří reprezentují klienta a proč. Třeba proto, že hlavní akty dohody o výběru arbitráž, o výběru právní kanceláře, která bude hájit Českou republiku a o volbě společné strategie a společném postupu vůči dr.Železnému již byly s R. Lauderem nejen dohodnuty, ale i dokonány? Zbýval jen „provoz“ arbitráže a u toho už přece nemuseli být? Zdánlivě bezpečná varianta již byla nastavena. Hodíme to společně s druhou stranou na Železného. Bud' vyhraje, nebo zdiskreditujeme Železného a CET 21 tak, že pod nějakou záminkou zabavíme licenci a tou zaplatíme.

CME obratně nechalo Českou republiku hrát tuto kartu a v okamžiku, kdy kancelář Clifford-Chance uvedla důkazy použitelné proti České republice, šlo náhle ještě dál, než musela předpokládat případná dohoda. CME totiž už dávno nestálo o licenci, obchod s SBS byl tak-jak-tak mrtvý. Ted', zas pro změnu, CME velmi naléhavě potřebovalo peníze. Nebo snad i tento postup, směřující k řízené prohře a k vysoké náhradě škody, mohl být v úplnosti dohodnut předem? Odpověď budete znát, až se dozvíte odpověď na otázku číslo 12. Pak bude také zřejmé, proč to, proboha, byla sama Česká republika, která prostřednictvím své obhajoby vnesla do arbitráže podvržený důkaz, který vedl k její prohře a také důkaz, který asi nebylo možné později soudně napadnout, protože – logicky - napadat můžete jen důkazy protistrany, nikoli své.

Šlo o spiknutí, které mělo přinést hned dva benefity? Bud' výhru České republiky a hození viny na Železného, nebo řízenou prohru v rámci dohody s Lauderem? Půjdeme tak daleko, že budeme předpokládat, že šlo o vědomou a řízenou prohru, která by umožnila zbavit se za 10 miliard Železného, paralyzovat ho jako potenciálního politického hráče, dostat ho z obrazovky, kde jeho schopnost srozumitelně mluvit naháněla hrůzu, ovládnout Novu, diktovat jí podmínky přežití, po dostálovsku ji novou Radou donekonečna zneklidňovat v jejich podnikatelských jistotách? A v té souvislosti také vyměnit starou nepohodlnou Radu? Uznejte, za 10 miliard korun se to přece vyplatí.

Komise jistě nepředpojatě a chladně zváží všechny aspekty prohry České republiky v arbitráži. Za podstatné považují ony meritorní otázky a zejména otázku číslo 12. Nicméně celý souhrn okolností a indicií mne vede i ke spekulativní otázce, zda se někomu v České republice nevyplatilo během arbitráže spolupracovat se stranou protivnou, tedy se CME, a současně, i za cenu prohry a finanční ztráty České republiky, získat zbraň proti Nově a Železnému? A navíc si také vyřídit účty s Radou, odvolat ji, vyřídit si dávný účet se Štěpánkem, získat vliv na investorskou skupinu kolem Novy? Jen samé benefity pro vládnoucí strukturu. **Za pouhých deset miliard korun. Při 516 miliardách státního dluhu, jsou to přece necelá dvě procenta. **Dobrá investice!** Nekup to, jak se říká.**